din Skyld; men — kommer saa den Stund, at jeg ikke med alt mit Slid kan holde os oven Vande, den Stund, da Fristelsen træder i min Vej, og jeg bukker under for dem, da ve dig, min Frue, du bærer Skylden!«

Da Eline kom hjem, var hun belæsset med Pakker. Ingen skulde af hendes rolige Ansigt have gættet sig til den Sjælekamp, hun havde gaaet igennem de sidste Timer.

»Se saa, lille Mo'er,« sagde hun, »nu skal vi holde Jul og være glade. I Morgen er der atter en Dag, da Verden har Lov at tage os. I Dag vil vi stænge al Bekymring ude.«

Et Besøg i et Børnehjem.

Der er Kvinder, der ved Juletid overfaldes af et sandt Velgørenhedsraseri. De syer og strikker til Asyler og Søndagsskoler, kniber paa Husholdningspengene og skraber sammen fra Skuffer og Skabe, for at alle disse Herligheder kan komme de »Nødlidende« til Gode. En saadan Dame af mit Bekendtskab kom i Søndags til mig med en temmelig stor Pakke for at bede mig gaa med hende paa et Børnehjem, da hun gærne vilde glæde de fattige Smaabørn med nogle af hendes elegantklædte Sønners aflagde Klædningsstykker.

Det var mig en vis Tilfredsstillelse at føre hende ud til et paa Strandvejen beliggende Børnehjem for Drenge, som hun ikke kendte. Hun studsede lidt, da vi naaede en smuk Villa med Udsigt til Sundet og spurgte lidt bettutet, om det var heldigt for saadanne fattige Børn, at blive opdragne i saa rige Omgivelser. Jeg fik ikke Tid at svare, da vi i det samme blev lukket op af en elskværdig Portner paa 8 Aar, min specielle Ven blandt Børnene, jeg har nemlig i en Aarrække undervist de større i Engelsk, fortrolig stak han strax sin Haand i min og raabte af fuld Hals: »Kommer Du for at se vores Arbejder til Bazaren, vi har lavet tusinde Ting.« Den lille ivrige Fyr trak os ind i en festlig dekoreret Sal, hvor Børnenes Arbejder var smagfuldt ordnede, for at Venner af Børnehjemmet og Børnene selv kunde glæde sig over denne overvældende produktive Virksomhed af de smaa, travle Hænder. Her var kæmpemæssige Pyramider af Paparbejder, mange hundrede Træarbejder, Syæsker, Tobakskasser, Legetøjskomoder, Senge og Servanter, alt udskaaret af gamle Cigarkasser og sammensat med et beundringsværdigt Snille. Det var Drengenes Arbejde i deres Aftentimer under Plejmoderens (Forstanderindens) Vejledning. En Snes Drenge havde ganske rigtig lavet »de tusinde Ting«, men det var ogsaa et helt Aars Arbejde, som nu paa Bazaren skulde indbringe mange Penge.

Efter ret at have beundret de mange smukke Ting, gik vi ind i Skolestuen, som i Dag, Søndag, var Legestue. Vi stod lidt i Døren, inden de stærkt optagne Drenge lagde Mærke til os.

De legede Jul. Med Rester af Guldpapir og andet Stads havde de pyntet en lille Grankvist, medens de tumlede sig i munter Leg. En af de store Drenge stod paa Bordet og forsøgte at holde en Tale til det livlige Auditorium om Gaasesteg og Pebernødder, som de forventede Juleglæder.

Da han blev opmærksom paa os, sprang han undselig hen og hilste paa os. Vi talte lidt med de store Drenge om en Del forskellige Ting, og de røbede særdeles gode Kundskaber, men især et usædvanlig praktisk Blik paa alt, hvad de omtalte. Høj Latter og Støj naaede os fra Gaardspladsen, hvor en Del Drenge frydede sig med at dænge hinanden i den nyfaldne Sne.

I Kælderen indrettedes en ny Gymnastiksal. Da Forstanderinden vilde vise os den, stormede hele Hæren af Drenge med, ti Fuldendelsen af denne Sal var deres Længslers Maal.

Vi maatte ikke slippe for at drikke Chokolade paa Børnehjemmet, det var en Festdag, Børnenes Flid og Arbejde skulde have sin Løn. Chokoladen blev baaret ind i Forstanderindens Stue, hvor alligevel en 3—4 Smaadrenge løb hende i Hælene og alle vilde de op paa Skødet. Hun tog den mindste paa Armen; han knugede sine smaa Arme om hendes Hals og puttede sig ind til hende. Det var et lille forskræmt Barn, som var funden paa et usselt Tagkammer i en død Moders Arme. Det var som havde den lille endnu Dødskulden i sig og frygtede for, at den moderlige Varme, han nu fornam, igen skulde tages bort. Nød, Sult og brutal Behandling har ofte skræmmet de hjælpeløse Smaa saaledes, at de endnu lang Tid efter at de er komne paa Børnehjemmet er saa bange, at de sover med aabne Øjne, fortalte Forstanderinden os.

Om hun som Kvinde havde let ved at holde Orden paa de store Drenge? — Hun svarede: »Børn er Børn, de maa have Lov at røre sig. Naar jeg vil have Ro, samler jeg dem og fortæller dem noget kønt og morsomt, eller vi tager fat paa vore Haandarbejder.«

Men hvem bærer Udgifterne ved dette Børnehjem? »Det bestaar ved privat Godgørenhed,« svarede hun, »Bagerne giver Brød, Slagterne Kød, og en stor Kreds af Børnehjemssagens Venner giver smaa og store Bidrag i Penge dertil. For Resten er der en Bestyrelse, som er ansvarlig for alle disse Gaver og Børnehjemmets Ordning i det hele. Lærerkræfterne er ogsaa tildels frivillige, og vi har altid første Klasses Lærere, ti jeg sætter stor Pris paa, at Drengene faar saa mange Kundskaber som muligt.«

»Men de skal da vel være Arbejdere,« fór det ud af min Ledsagerske.

»Ja vist skal de være Arbejdere, det er netop det, jeg søger at oplære dem til, men hvilket Arbejde, de vil komme til at udføre i Samfundet, om det bliver Aandens eller Haandens, det vil deres naturlige Evner og Lykken bestemme. Jeg føler det kun som min Pligt at hjælpe dem til det Arbejde, der passer for deres Evner.«

Forstanderindens blide Øje skød Lyn under dette Svar.

»Men var det ikke bedre, om et saadant Hjem overtoges af det offentlige,« udbrød jeg, »det maa dog være pinligt, at skulle leve af Gaver.«

»Jeg ønsker det ikke,« svarede hun, ti endskønt vi ofte føler os saarede ved at Folk sender os gamle Klæder, som kun duer til Pudseklude eller mindre gode Varer, som de ikke selv kan spise, saa er det dog en uhyre Rigdom for os at staa i en Vennekreds, der holder af Børnene, som om de havde en Part i dem. Det kommer Drengene svært til Gode, naar de skal ud i Lære. Vi har allerede faaet flere anbragt hos Familjer, der behandler dem som deres egne Børn, og mig og min dygtige Medhjælper styrker det at vi og Børnene under vor anstrængende Gærning for dem har Venner, vi kan tale med om dem og som glæder sig med os over deres Fremgang.

Nu kom to store Drenge styrtende ind, Louis var kommen hjem, han skulde have Chokolade og se alle Herlighederne. Det var en ældre Dreng fra Børnehjemmet, som var i Malerlære og som altid tilbragte sin Fritid derude.

Forstanderinden fortalte os endnu mange rørende Smaatræk om de hjemløse Smaa, som voxede sig sunde og kække i de gode Omgivelser.

Vi havde ikke mærket, at det var blevet sent. Jeg saa paa min Ledsagerinde, hun var under Fortællingen bleven bleg og havde Taarer i Øjnene. Da vi gik, stak hun en Tikroneseddel i Bøssen, som stod ved Døren, tog derpaa sin Pakke og skyndte sig saa hurtig hen ad Vejen, at jeg knap kunde følge hende.

»Men Pakken, kære, de glemte jo at give Børnene den,« sagde jeg.

»Nej, nej, vist ikke, jeg har taget Fejl, jeg troede ikke *den Slags* Børn kunde naa en saadan Intelligens.«

»*Hvilken Slags Børn*,« spurgte jeg lidt spydigt.

Hun blev mig Svaret skyldig.

J. M.

Endelig —.

En Juleskitze af **Käty.**

Juleaften var der igen. Et festligt Præg bredte sig over Byen, Butikerne straalede end stærkere end de foregaaende Dage, som vilde de gøre et sidste Forsøg paa at lokke — man mærkede de trykkende Tider.

Kl. var bleven 4; der kom virkelig »Gang i Forretningen«, som det hedder, man ilede fra den ene Butik til den anden med Julepakker, store og smaa imellem hverandre og af mærkelig Form.

Det var et stille, klart Frostvejr . . . »Gud ske Lov, man er fri for Sjap i Aar«, hørte man.

Paa denne Tid gik Frk. Stub fra Kontoret, ti i Anledning af Helligaften lukkedes 2 Timer før ellers.

Og den bølgende, travle Menneskemængde